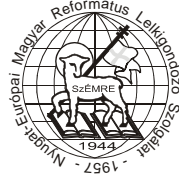


Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat

Stichting# NL 27262806 Hongaarse 'Református' Pastorale-Dienst in West-Europa
The Hungarian Reformed Pastoral Service in Western Europe * Ungarischer Reformierter Seelsorgedienst in Westeuropa
Service Pastoral Reformé Hongrois en Europe de l'Ouest * Ungerska Reformerta Självårdsverksamhet i Västeuropa
Pénzüntézeti kapcsolat/Bank Connection: ABN AMRO Den Haag, IBAN: NL66ABNA0516303600; BIC: ABNANL2A

President (clergy) – Lelkészi elnök
Rev. Lázárné-Zahn Dalma-Enikő
Székely u 14 .
HU-2092 BUDAKESTI
☎ +36 30 254 8883
e-mail: istenszeret@web.de



President (secular) – Világi elnök
Albert N Békássy MD MSc
Skrivarev. 13
SE-226 57 LUND Sweden
☎ +46-46-13 83 04; +46-702-13 83 04
e-mail: albert@newlights.info
SKYPE [békássy_n_albert1942](https://www.skype.com/user/albert1942)

Látogassa meg világhálós honlapunkat <http://nyemrlsz.newlights.info> - Visit our homepage on the Web

Miért vagyunk szomorúak?

”És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus.

És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek.

És lón, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájok mennén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemek visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.

Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal?” Lukács 24, 13-16.

Teológus korunkban meghalt egyik évfolyamtársunk édesanyja. Lelkészfesülés volt, férje 56-os elitelt. Több gyermeket neveltek a megpróbáltatások nehéz éveiben, amikor a gyülekezeti tagoknak, falubelieknek is megtiltották, hogy segítsenek a nélkülöző papi árvákon. Néhány teológus részt vett a temetésen és kissé értetlenül számoltak be a temetési igéről: *Miért vagytok szomorú ábrázattal?* Egyszerű falusi gyerekek voltunk, teljesen más jellegű temetési beszédek jártak akkoriban, talán ma is. Volt magyar ref. egyházi történelmünkben olyan korszak is, amikor a cirkalmas temetési beszédek, személydicső siralmak terjedtek, s csak ezek jelentek meg a szakirodalomban. A feltámadás reménységét számtalan koporsó mellett belepte a szomorúság, a vigasztalanság, a keserű lázadás. Korabeli temetési énekeink is hasonlóak voltak.

Negyven esztendő szolgálati távlatából elevenednek meg testvéri arcok, néha gyerekek és fiatalok, akiket jómagam temettem. Bevallom, mindössze kétszer olvastam életemben ezt az ígét koporsó mellett: *Miért vagytok szomorú ábrázattal?* Akkor mélyhitű, szolgálatos lelkű testvéreket temettem, s tudtam, hogy a család nem botránkozik meg e gyászolókhöz „nem illő” kérdésen.

Ma már tudom, az emmausiak történetét a hellén irodalom egyik remekművének tartják, világirodalmi érték. Én evangéliumi értékét dicsérem, mert Jézus maga szegődik az életük országútján bandukoló és egymással leverten beszélgető tanítványok mellé és megkérdezi, miért szomorúak.

Gyakran lehet okunk szomorúságra, s de jó, ha valaki átöleli a vállunkat, megpróbál kilendíteni letört-ségünkől. A gyász is az életünk része, a szomorúság szó talán kevés is a belső érzések kifejezésére. S a korábban sokszor hallott, történetekben jól ismert feltámadásban nem mindig tudnak az emberek megnyugodni. A halál próbára teszi a legedzettebb, mélyen bibliai testvéreket is. Sokkal inkább az emlékek, az igazságtalanság érzése teszi zavarossá a szemünket, látásunkat. Magán- és családi életünk megrázó válságai mellett nemzeti szomorúságunk, pesszimizmusunk sem ismeretlen. Konzervatívnak is nevezett református-ságunk gyakran inkább a szomorúak gyülekezete. Ebből csak az előttünk- és velünk járó Jézusra figyelve törhetünk ki.

Amolyan emmausi úti evangélizáció zajlik az Igénkben. Nagy szükség lenne rá mai világunkban is. A húsvéti evangéliumok ismeretében tudjuk, mi történik. Izrael reménysége, Jézus, Nagypénteken kereszthalált szenved. E kivégzési mód kegyetlenségét jól ismerték az akkor élők. Spartacus lever lázadása után több ezer keresztre feszített haldoklik a Rómába vezető hadi úton. Csakhogy a megátkozott kereszthalál Jézus által a feltámadás dicsőségébe vezet Húsvét reggelén.

Jézus a lelkünk legmélyére szeretne rákérdezni. Tudod-e testvér, hogy a halál minden fájdalom ellenére nem végállomás, hanem híd, melyen át Isten országába jutsz, a megígért atyai házba, ahol nincsen gyász és nincsen fájdalom? Példás életű, jóval idősebb testvértől megkérdeztem, ha mégis úgy alakulna, hogy én kell

eltemessem, van-e választott igéje? - Van! - felelte határozottan Vincze bátyám. A Zsid. levél 9,27. *'És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet'*. Dehát Vincze bátyám olyan mélyhitű ember, fél az ítélettől. Én se szeretném elbizni magamat, de senki sem kerülheti ki az Úr elé állást. László Dezső egykori kolozsvári esperesről emlékszem, súlyos betegségében azt kérte családjától, ne titkolják előle közelgő halálát, mert szeretne készülni a Krisztussal való találkozásra. Ilyen értelemben lehet élni a feltámadás dicsőséges áldásával. Hogy van örök élet, Isten országában elkészített lakóhelyünk vár. Ez esetben *'oszlik lelkünk barna gyász'* (Ady) és felszárítja a könnyeket a kegyelem. Örömmre válik a szenvedés, mert Isten szeretete nem engedi, hogy az utolsó szó a szenvedésé legyen. S ha éppen a szavakba fogózunk, tegyük ezt igei módon: *'az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez'*. **2Kor. 7,10**

Ha azt hiszed, itt lent, mindent elvesztettél,
ha előre mentek, akiket szerettél.
Ha tán azt gondolod, most már egyedül vagy,
van még egy Valaki, aki árván nem hagy.
Van még egy Valaki, kihez odafuthatsz,
van még egy Valaki, Akit átkarolhatsz.
Van még egy valaki, Akit megölelhetsz,
Akitől igazi békességet nyerhetsz.
Tudod testvér ki az? Ki a te Barátod?
Menj a Golgotára, ott majd megtalálod!
Csoma Irén

Ekképp kívánok áldott Feltámadási ünnepeket, szeretettel

2019. nagybetében

n. Bereczki András, nyug. ref. lelképásztor